

Stereotipinis filosofo vaizdinys visuomenėje, ko gero, yra maždaug toks: žmogus atsiverčia Nietszches rinktinius raštus, susimąsto apie gyvenimo prasmę ir nuo tos akimirkos išprotėja. Šis žmogus užsimoja labai plačiai ir skaito Nietszchę, o aš, kuklus mirtingasis, skaitau žemiškesnius išminties šaltinius, pavyzdžiui, vadovėlius. Ten pamatau užrašą: „Rekomenduoja Lietuvos švietimo ir mokslo ministerija" ir, kaip tikras filosofas, susimąstau, kam reikalingas švietimas apskritai?

Tipinis atsakymas į šį klausimą būtų maždaug toks: ugdyti jaunąją kartą, rūpintis Lietuvos ateitimi ir jos gyventojų pilietiškumu. Graži vizija, tik kad jos realizavimas – labai jau niūrus. Kaip žmogus, neseniai baigęs mokyklą, o dabar besimokantis Vilniaus universitete, manau, kad dabartinė švietimo sistema ugdo valstybės gyvenime nedalyvaujančius analfabetus.

Jau pernai kalbėjau apie įspūdžius, kilusius pavarčius brolio istorijos vadovėlį. Susilaukiau tiek pritarimo, tiek ir kritikos. Jei ne tas palaikymas, turbūt būčiau padaręs išvadą, kad iš tiesų nieko nesuprantu ir turėčiau patylėti, tačiau kadangi vis dar manau, kad su švietimu Lietuvoje yra labai blogai, praėjus vieneriems metams nuo pirmosios publikacijos šia tema, diskusiją pratęsiu.

Visą straipsnį skaitykite čia...